

CENTRE CATALA

BUTLLETI MENSUAL D'INFORMACIO PER ALS SOCIS

ANY I

JUNY 1952 - CARACAS: SORDO A PELAEZ, 35-1, TELEFON: 51.230

No. 3

L'ANIMA QUE ENS AGUANTA

L'altre dia parlàvem, amb orgull, dels nostres èxits. Toca avui fer acte de contrició. Si; sabem que no hem arribat allí on volem anar. L'actual ebullició no ens ha de fer pujar els fums al cap. Cert que tenim noves i importants activitats. Ahir, l'Esbart Dansaire. Demà, el Grup Escènic. Alguns aspectes rutllen, altres fan la viu-viu, però no falten els que van pel pedregam. Entre els primers posariem l'esbargiment i l'esport. Entre els segons, la vibració patriòtica. Entre els últims, la difusió de la cultura catalana. Ens direu que tenim un Patronat de Cultura "Terra Ferma", que ha fet quelcom de gran i meritori; però, aci, entre nosaltres, podem confessar que a vegades és "ferma" perquè s'encalla. No culpem al Patronat, ni a cap Comissió o Junta. Hi ha prou daler i delit per a organitzar cicles de conferències i cursos d'història, llengua i literatura catalanes, tal com es va demanar en la darrera Assemblea General. No falten persones capacitades. Es ben fàcil per part dels iniciadors. Difícil és aconseguir l'auditori necessari; i difícilíssim, mantenir una assídua concurrència. Fent un vaïtot haurem d'arribar-hi, però, francament, temem per l'assistència i la persistència. La nostra gent vol divertir-se i commemorar les diades nacionals. L'estudi de les nostres coses, ja són figures d'un altre paner.

Amb prou visió i valentia, ens ho tirava en cara el Dr. Casanovas. El patriotisme notori dels catalans va acompanyat d'un desconeixement esfereïdor i d'una indiferència desconcertant en les qüestions culturals. Veritat —afegia— que potser en altres pobles succeïx el mateix, però poden donar-se aquest luxe perquè són nacions amb poder polític; són estats amb institucions oficials que ho contraresten. Tenen un cos que empeny l'ànima. En canvi, les nacionalitats oprimides, com Catalunya, són ànimes descarnades, ànimes solitàries, ànimes en pena, que espanten i tothom empaita. Els catalans som gent exiliada, estiguem a Amèrica o a Catalunya. Ningú vetlla per nosaltres. Al revés: se'ns vigila. Col·lectivament, no som més que tradició, cultura, història, idioma... en definitiva: una ànima que no té on caure morta i malda desesperadament per la còrpora que li fa falta.

Si la parla és la sang de l'ànima, en bona refè que tenim una

ànima forta i, si convé, fins gruixuda. Molts creuen que els catalans som seguidors dels consells que Eça de Queiroz dona en l'Epistolari de Fradique Mendes: "Hom sols ha de parlar amb impecable seguretat i puresa la llengua de la seva terra; totes les altres les ha de parlar malament, amb aquell accent camús i postís que denuncia tot seguit l'estranger... Parlem patriòticament de mala manera les llengües dels altres!" En aquest sentit, és indubtable que els catalans som patriotes cent per cent. Sols cal que obrim una mica la boca perquè ens surti el més fervorós e indòmit patriotisme. Si els sorneguers anglesos s'accontenten amb el dubitatiu "ésser o no ésser", els dissortats catalans proclamem el rotund "som i serem, tan si es vol com si no es vol". Tan si no volen els altres com si no volem nosaltres mateixos. Els renegats i botiflers que són catalans vergonyants, estan plens, com nosaltres, o més, de catalanades i de l'accent tan inequívoc com el nas, el cabell o la pell que distingeixen altres col·lectivitats.

No obstant, si la nostra parla ens denuncia i salva a la vegada, no siguem excessivament confiats. El "geni i figura fins a la sepultura" és sols aproximadament en els individus i molt relatiu en els pobles. Es necessari bregar perquè no se'ns transformi: l'idioma en "patois", la Història en històries, l'art en arqueologia, la literatura en erudició, la tradició en folklore, el seny en gasiveria, la murresca en bandarrerria, el geni en estevisme, la figura en caricatura... l'ànima en fantasma. Pensar que, gràcies a l'idioma, seguirem sempre de Renaixença en Renaixença, és exposar-nos que un d'aquests periòdics redreçaments no sigui sinó la revifalla de la mort.

El sentiment nacional és un dels més tossuts i el més difícil d'extirpar. Però difícil no és impossible. No cal anar massa lluny. Hi ha llocs on encara parlen català i no es senten catalans. Ja han perdut la voluntat d'ésser-ne. Es aquesta "voluntat d'ésser" que tenim l'obligació de defensar a dins i a fora, per sobre les discrepàncies i per sota les malastrugances. Aquesta voluntat només es pot aguantar i vigoritzar amb un coneixement de les nostres lluites heroïques i de la nostra cultura valerosa. Aquesta voluntat només es pot doblegar i vèncer silenciament-nos la història i entrebancant-nos la lletra.

Els enemics de Catalunya ho saben massa bé. Nosaltres ho sabem prou malament.

ESCACS

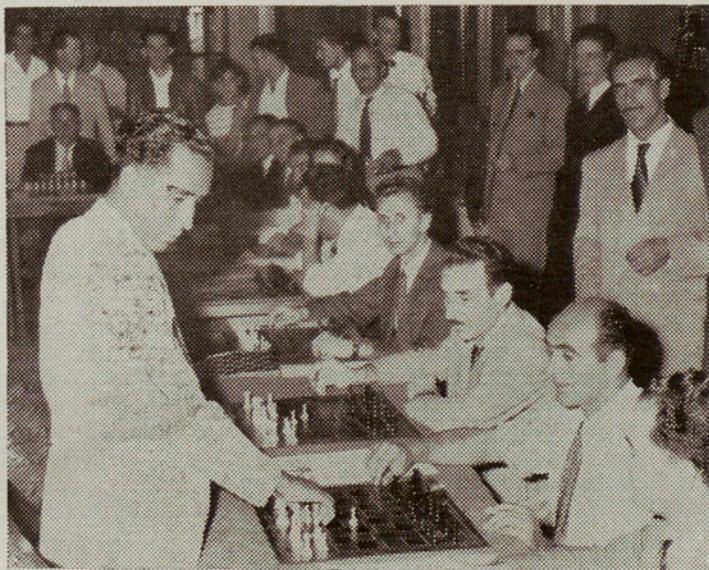
El dissabte dia 10 del mes passat, a dos quarts de 9 de la vetlla, tingué lloc en el nostre estatge social un magnífic acte per a preparar i donar relleu al Campionat d'Escacs del Centre.

El nostre consoci, Juli Garcia, dirigent i mestre de la nostra Secció d'Escacs, va jugar una partida simultània contra 30 taulers, que fou el màxim de taulers que en aquell moment es van poder reunir.

En primer lloc hem de deixar constància que Juli Garcia és un jugador de reconeguda vàlua i Campió Nacional de Venezuela. Els seus excepcionals coneixements junt amb la seva ràpida visibilitat i el seu anàlisi amant, li valgueren ésser seleccionat entre els millors juga-

dors venezolans per a competir en igualtat de condicions amb el Dr. Alekhine, quan aquest Campió Mundial travessava els seus millors temps.

Per a jugar la partida simul-

Moment d'iniciar-se la competició d'escacs del nostre Centre.

l'ania que ara ens ocupa, foren invitats prèviament altres Centres de Caracas i la competició va atraure a molts afeccionats a aquest joc-ciència.

El Sr. Garcia va guanyar 25 partides, va fer dues taules i en va perdre tres. Totes 30 partides jugades en dues hores i mitja, que es considera un lapse de temps molt bo.

Els que van poder vèncer al Sr. Garcia foren: Joan Puig (Centre Català), Carles J. Tinazzi (italià) i Joan Balada (Centre Català). Van fer taules: Ignasi Sánchez (Centre Valencià) i Joaquim Oriol (Centre Català).

En acabar-se la partida vam ésser honorats amb la visita del gran jugador argentí Carles E. Guimard i dels senyors Irwin Perret, Antoni Serna i Sandro Sironi, de la Federació d'Escacs de Venezuela.